

1493

Veieu (PI 5)

(ALDC, IX, 2108. *Veieu* [PI 5])

La segona persona del plural del present d'indicatiu del verb *veure* (< VĪDĒRE) en llat. era VIDĒTIS, origen del cat. ant. i dial. *vedets* 94, *vedeu*, *ve[z]eu* 7, avui *veeu* en gran part del val. i sud del Principat, canviat en *vegueu* en l'espai central del val., per inserció d'una [ɣ] antihiàtica (var. *vegau* 158, per atracció de l'imperatiu, com probablement també *vedet* 100 i *vedés* 87 [= *ves*]; *veveu* [beβ'ew] 134, per assimilació a la consonant inicial, ajudant-hi l'equivalència acústica B = G); modificat en *veieu*, per intercalació d'una [j] antihiàtica en la major part del cat. principatí i en alg. (var. *vieu* en part del ross., per reducció de [əj] > [i]), i en *veu* 102, 106, 108, per contracció vocàlica (< *veeu*).

Són formes analògiques *vegeu* 182 (var. africada *ve[dʒ]eu* 172, 175, 176 i ensordida, *ve[tʃ]eu* 171), de *veig* (o imperatiu)

i el subjuntiu *veja*, *veges*, etc., i *veis* (pron. [vəjs], [vejs] 72, 75, 83), del bal., induït per *deis* (< *deits*, cf. mapa 1488). Les formes més etimològiques es troben en val. (*veeu*) i, amb caràcter més local i més fidel a l'ètim, en ribagorçà (*vedeu*, *vedets*), mentre que a la resta del domini en general s'han imposat formes més avançades (*veieu*, *veis*).

Veieu és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917, recollida per la *GIEC* (pàg. 317), que, a més, afegeix entre "Altres variants", *veeu* (val.) i *veis* (bal.); la *PEOLC Morfologia* (pàg. 52) considera forma pròpia de l'àmbit general *veieu* i pròpies de l'àmbit restringit *veeu* (parlars valencians) i *veis* (parlars baleàrics).

